

Prawidłowym rozwiązaniem zadania było sporządzenie apelacji pełnomocnika Anny Kempskiej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt IV K 12/18. Apelacja ta powinna być skierowana do Sądu Okręgowego w Szczecinie za pośrednictwem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, zawierać datę pomiędzy 20 marca 2018 r. a 3 kwietnia 2018 r., sygnaturę akt IV K 12/18, powinna być podpisana przez r.pr. Piotra Mocnego oraz zawierać adnotację o załącznikach (odpisach apelacji). Apelacja powinna być wywiedziona na niekorzyść oskarżonego i zaskarżać wyrok w całości chyba, że nie podniesiono w niej zarzutu opisanego poniżej w pkt 1, gdyż wówczas winna odnosić się do części wyroku, to jest orzeczenia o karze. W apelacji powinny znaleźć się następujące zarzuty:

1. naruszenie prawa procesowego art. 389 § 1 kpk poprzez odczytanie na rozprawie zeznań Jarosława Kempkiego złożonych w postępowaniu przygotowawczym w sytuacji, gdy występował on w sprawie jako oskarżony, co mogło mieć wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że pokrzywdzona także wszczyła awantury w ich mieszkaniu, a oskarżony rzeczywiście zamierza opuścić wspólne mieszkanie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, że istnieją wymienione w art. 69 § 1 i § 2 kk przesłanki dla warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej mu kary pozbawienia wolności, podczas gdy zarówno jego dotychczasowy sposób życia (dwukrotna karalność i to za przestępstwa popełnione na szkodę tej samej osoby pokrzywdzonej), sposób popełnienia przestępstwa (stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej), jak też zachowanie po jego popełnieniu (dalsze nadużywanie alkoholu i wszczynanie awantur domowych) sprzeciwiały się takiemu ustaleniu;

- ewentualnie zamiast zarzutu z pkt 2 można było podnieść zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku, której wykonanie zostało warunkowo zawieszono, podczas gdy okoliczności przywołane w pkt 2 sprzeciwiały się orzeczeniu kary w takiej wysokości;

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 70 § 1 kk poprzez przyjęcie tego przepisu jako podstawy dla określenia okresu próby na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłową podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 70 § 2 kk (dotyczy sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej)

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk (ewentualnie w zw. z art. 49a kpk) poprzez brak orzeczenia o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonej, która złożyła wniosek w terminie przewidzianym w art. 49a kpk (przed zamknięciem przewodu sądowego), co obligowało Sąd do orzeczenia w tym przedmiocie na podstawie art. 46 § 1 kk

W sprawie można było rozważyć też postawienie zarzutu naruszenia prawa procesowego art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań składanych przez Jarosława Kempkiego w charakterze świadka w części dotyczącej tego, że pokrzywdzona także wszczyła awantury w ich mieszkaniu, a oskarżony rzeczywiście

zamierza opuścić wspólne mieszkanie, podczas gdy ta część wyjaśnień stała w sprzeczności z dowodami z zeznań Anny Kempskiej i Małgorzaty Mazurek, którym Sąd dał wiarę w całości, co mogło mieć wpływ na treść wyroku – jednak postawienie zarzutu naruszenia art. 389 § 1 kpk czyniło ten zarzut zbędnym, gdyż zeznań tych Sąd w ogóle nie miał prawa oceniać

Wniosek:

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez poczynienie przez Sąd odwoławczy ustaleń, iż pokrzywdzona nie wszczyła awantur w mieszkaniu zaś oskarżony nie ma zamiaru opuszczenia go, uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej oskarżonemu (ewentualnie również o podwyższenie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności w przypadku podniesienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary), a co za tym idzie uchylenie orzeczenia o dozorze kuratora i zakazie zbliżania się do pokrzywdzonej (ewentualnie przyjęcie jako podstawy prawnej zakazu zbliżania się art. 41a § 1 kk), orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 46 § 1 kk w kwocie 3.000 zł.